

EPISTOLA.

tem dum huic operi incumbo, mihi literæ à Paulo Manutio afferuntur. Viro non modo eruditione admirabili, sed etiam ingenio planè singulari prædito, in quibus, quemadmodum consuetudo nostra fert, propter eius erga me benevolentiam, meumq; erga ipsum studium instituta, mihi cum de præstantissimis alijs suis consilijs, tum etiam de libro de legibus prope diem edendo, scribebat. Quare cognita, anceps me, ijs de causis quas quivis sua pte sponte intelligit, cogitatio suspensum incertumq; tenuit: dum amicitie nostræ nihil magis consentaneum esse statui, quàm humaniter ei dubitationem meam aperire, ut si ei uideretur, scriptum illud meum extinguerè, neq; unquam in manus hominum peruenire sinerem. Respondet ille pro sua singulari humanitate comiter, sibi non modò non ingratum, sed etiam iucundissimum fore, si liber ederetur. multaq; in hanc sententiam, quæ non tam ex iudicio, quàm benevolentia profecta esse facile intelligebam. Ita liber typographo missus, festinanter, instante nimirum Fræcfordiensi mercatu, impressus, eoq; deportatus, præstantissimum Pauli Manutij & insigne opus, ijsdem in comitijs honores iam omnes sic assecutum offendit, ut huic tamen nostro gratiæ non nihil relinqueret. Sic enim à plerisq; exceptus est, ut nulla propemodum exempla in alterum mercatum typographo superessent, nonnulliq; de illo imprimendo librarioli consilium inirent. Qua de caussa faciendum iam putavi, ut alteram eiusdem libri editionem his nundinis adornarem: quantum ex diuturniore ueterum auctorum obseruatione, tum uerò ex Manutiani libri lectione iucundissima me-

liorem